

Sáfrány Imre szövegrajza

A kannibál

Gál László

A z úgy volt, hogy én sohasem ettem emberhúst, ami a mi törzsünknel meglehetősen szokatlan dolog, szegény édesanyám váltig csóváltgatta is a fejét és haláláig azt hitte, hogy valaki megvert szemmel, vagy talán elátkozott a nagy To-Va-Bu, a törzs varázslója, mert egyszer bizony, akkor még nagyon szegények voltunk, erősen vezetett pálmabort vittünk neki hitközségi adó fejében.

Ifjúkoromban még szokásosak voltak minálunk az emberáldozatok. Többnyire a szomszédos baráti törzsekből raboltuk el az étlapra valót, ez ősi szokás volt mifelénk, ilyenkor azt mondtuk, hogy ez a nagy Mabavo parancsa, ő ugyanis isten volt nálunk, To-Va-Bu jól ismerte és gyakran közvetítette parancsolatait. Emlékszem, egyszer azt parancsolta, hogy a törzs minden harcosa egy-egy gyöngyházkagylót adjon To-Va-Bunak, aki nagyon mérges volt, mert egynéhány egyszerű folyami kagylót vittek a kunyhójába és az ilyesmi szörnyen bosszantotta a nagy Mabavot, ugyanis a folyami kagylónak sokkal kisebb volt az árfolyama. Egy jóképű tizenkét éves szűzlány kétszáz gyöngyházkagylóba került akkor, folyami kagylóban pedig ezret kellett fizetnünk, ezt mi inflációnak neveztük; de akkor még nagyon barbárok voltunk és elrejtettük a kókuszdiót, hogy az áremelkedés ne érjen bennünket készületlenül.

Ez, persze, nagyon régen volt, de én már akkor sem ettem emberhúst, voltunk ilyenek egynéhányan, én nem is tudom, hogyan kerültem közéjük és mi voltunk azok, akiket a nagy To-Va-Bu jóegynéhányszor kiprédikált, hogy nem tiszteljük a törzs hagyományait és nem hisszük, hogy aki emberi velőcsontot eszik pirított pálmáros ton, azt megszállja az elfogyasztott ember tudása, ereje és végső fokon igen magas pozíciót fog betölteni a másvilágon, kaciga lesz, adófőnök, vagy legalábbis gyepmester. Mi ezt valóban nem hittük, meg én a magam részéről nem is akartam gyepmester lenni, a kutyaakat szerettem és nem ettem kutyahúsból sem. Az öregasszonyok sokszor

kiköptek előttem és undorral mondták, hogy vegetáriánus vagyok, ami súlyos sértés volt törzsünkben és az ilyenek csak özvegyasszonyokat kaptak feleségül, de azokat is nagyon ritkán és csak akkor, ha hűsevő egyáltalában nem jelentkezett a szomorú özvegyasszonyok portáján.

Még azt is be kell vallanom, hogy fiatal koromban beiratkoztam az analfabéta-kurzusra is — ez szokás volt közöttünk, kik nem ettünk emberhúst — és megtanultam a rovásírást. Persze, ez nem tetszett a nagy To-Va-Bu-nak, a varázslónak, aki megbeszélte a dolgot az istennel, Mabavoval és aztán közölte a törzs nagjaival, hogy mi ettünk a tiltott kókuszdióból, ami határozottan megdöböntette Mabavot és ennek folytán mi államellenes egyedek vagyunk; pestis, kolera, vakbélgyulladás és más hasonló társadalmi betegség.

Ez régen volt, azóta meghalt a nagy To-Va-Bu és mi hatalmas lépéseket tettünk a civilizáció felé. Ma már a törzs nagyjai sem eszik meg ellenségeiket, a barátaikat is csak nagynéha. Az irodalmi élet is határozott fejlődésben van, bár most még inkább csak olyanok írnak, akik nem végeztek el az analfabéta-tanfolyamot, de ez senkit sem zavar, mert az olvasók sem tudnak olvasni. Gyökeresen rendeztük a nőkérdést, ma már sokkal olcsóbbak a szűzlányok, amellet plasztikus anyagból készült gyöngyházkagylót is lehet kínálni nekik, ezeket mi nem gyártjuk még, de kinek nincsen legalább egy rokona a szomszédos törzsek földjén, hiszen évszázadokon át ettük egymást és ez mifelénk annyi, mint a vérrokonság. Nálunk minden második üzlet kirakatában vannak ilyen plasztikus dolgok, és ezeket az üzletket úgy hívjuk: Bizo-Mány.

Persze, még kísért a múlt. Néha egyes kalibákból különös illatok áradnak szét, azt hinné az ember, húst sűtnek nyílt tűzön és ennek a húsnak olyan édeskés, kellemetlen illata van, mintha emberhús volna, bár ez lehetetlen, hiszen most már nem illik emberhúst enni és különben is tiltja a törvény. Két barátommal találkoztam tegnap este — minálunk barátnak hívják, aki csak hátunk mögött mond rosszat rólunk —, hatalmas zsíros csontot szorongattak a kezükben, a szájuk széle is zsíros volt tőle.

— Te most azt hiszed — mondta az egyik —, hogy mi lábszárcsontot szopogatunk?

A másik erélyesebb volt:

— Valld be, te most arra gondolsz, hogy mi emberi lábszárcsontot szopogatunk!?

Be kell vallanom, hogy ezzel a két barátommal egy törzsrendszerhez tartozunk. Ők is vegetáriánusok — ez most nagy divat nálunk, bár valamikor ők verték a dobót a nagy To-Va-Bu viskója előtt és a mellükön ragyogott a Védjük-A-Régi-Rendet-Kitüntetés és a Törzsvédelmi Kereszt, a harci tomahawk-éki tménnyel. Most már nem verik a dobót, most furulyáznak, ami egy hangszer, jó tudó kell hozzá.

Az egyik barátom beleharapott a lábszárcsontba, aztán mérgesen rámézett:

— Teszünk róla, hogy ne rágalmazhass bennünket!

Dehogysis akartam én őket rágalmazni, hiszen barátaim és én tudom, hogy nappal sohasem esznek emberhúst, csak este sötétben, lehet, hogy nem is szeretik, ez csak megszokás náluk, így csinálta az ótata... én lényegében megértem őket és azt is, hogy undorodnak azoktól, akik sohasem ettek emberhúst; belátom, hogy ez valami szörnyű rendellenesség, az ember vagy vegye a kezébe az étlapot, vagy legyen rajta az étlapon — tertium non datur, így mondták a régi emberek.

Nem jelentettem fel őket.

Most kaptam az idézést a kerületi régészeti hivataltól. A barátaim feljelentettek, hogy emberhúst ettem.